

NOVEMBER: Follinus Anna

November 1.

Egész gyerekkoromat átbeszélgettem halott apámmal; mióta felnőttem, előfordul, hogy veszekszünk is egymással.

November 2.

Frenák Pál a tánc mozdulataival teljessé rajzolja a csonkolt testet.

November 3.

Bár több, mint négy év terápia során alig sikerült sírnom, a Patrick Melrose következő mondatán váratlanul tört fel belőlem a zokogás: „És ha ki akarok szakadni a világba [...], hogy tanuljak, elérjek valamit, hogy éljek, ne csak túléljek, akkor muszáj lesz hangosan kimondanom ezeket a dolgokat.”

November 4.

Azoktól, akik kiszámíthatatlanná tették az emberi közelséget, mindaddig el kellett szigetelődnöm, míg megtanultam érezni a belső távolságot.

November 5.

A nekem szegezett kérdés fókuszában: mikor tudtam biztosan, hogy meleg vagyok? – általában nem az én szexuális identitásom áll.

November 6.

Míg traumatizáló kapcsolatainkban töredéknyi jóért cserében szenvedünk el hosszan tartó sérüléseket, a terápia során pont fordítva történik: rövidtávú kínokkal váltjuk meg az állapotjavulást.

November 7.

A betegség úgy kényszerít rá önmagunkkal lennünk, hogy közben megvonja az erőt a találkozástól.

November 8.

Vajon érzi-e a másik, ha skype-olás közben megsimítjuk az arcát?

November 9.

A testem emlékszik olyan érintésekre is, melyekre én már nem, és nem mindig tudom egy-egy heves reakcióját összepárosítani a múltbéli eseménnyel.

November 10.

Az önmagunk kijátszására irányuló szándék olyan erős, hogy még akkor is működik, ha értjük mechanizmusát.

November 11.

Nem több, csak két gitár, egy hang, és pár évtizednyi önazonosság a színpadon: Suzanne Vega – több nem is lehetne.

November 12.

Miután mellém ült valaki, aki még mozdulataiban is emlékeztetett rá, egyre azt figyeltem, ahogy meg-elevenednek a vágyak, melyeket iránta már nem merek érezni.

November 13.

Az úszás által teremtett belső tér messze túlnyúlik a medence téglalapján.

November 14.

Van, hogy hiába próbálom, nem tudom kihangosítani az órák óta zakatoló csöndet.

November 15.

Az elszakadás és a megérkezés közötti feszítáv magánya ha érlel – önálló elhatározásokat.

November 16.

Többé nem tűrve, hogy mások felülírjanak, sem írhatom le, ki korábban eltűrtem.

November 17.

Megfagy a Szózat Chicago ereiben.

November 18.

A fejlődés olyankor kétségébe rohan, mikor már távoli a múlt, de még idegen a jelen.

November 19.

A szó és az érintés határán mily másképp sejlik fel az intimitás.

November 20.

Feladatok folyamatos külső nyomására talán akkor van szükség, ha félünk, hogy belülről nem tudnánk magunkat egyben tartani.

November 21.

A büntudat az a bútor, mely megkerülhetetlenül itt áll, és akárhányszor elmegyek mellette, mindig megbotlom a lábában.

November 22.

De felállok.

November 23.

Isten csendes bizonyosság, ha nincs miért küzdenünk velem.

November 24.

Tíz éves lenne, akitől a legtöbbet tanultam az élni akarásról – amikor meghalt, azt álmodtam, hogy rossz helyen aludt el, és karjaimban visszahoztam.

November 25.

Az elhallgatás felszámolásával egyik pillanatról a másikra szublimálódott az addigi csendek terhe.

November 26.

Egy alaktalan, erős félelem olykor még váratlanul rám tör, hogy köveket pakoljon mellkasomra.

November 27.

Felnőttként ülni egy kamasszal szemben, és mégsem úgy, mint velem szemben ültek... lassan enged a múlt.

November 28.

Az álom szakadékába akkor zuhantam bele, amikor ébren elfogott a mélység.

November 29.

Akire nézek, és aki visszanéz, lehetünk magam.

November 30.

Érintések mentén rajzolódtak ki testhatáram és a zene ívében mozgásszabadságom – a folyamat és a rálátás metszőpontján születik meg a hála.

